

forstaaet, at saaledes maatte Stillingen efterhaanden blive.

Denne Gang er der stillet Forslag om, at Fristen for Uindløseligheden udstrækkes til Udgangen af December Maaned 1921. Jeg synes, det er en noget lang Tid. Tidligere har vi været inde paa at give 1/2 Aars Frist, og jeg mener ikke, at der, hvis vi i øvrigt kan blive enige om Betingelserne, er nogen Grund til denne Gang at give en længere Frist end tidligere. Forholdene vil jo ikke være lettere at overskue i Fremtiden paa et senere end paa et tidligere Tidspunkt. Men en saadan Begunstigelse — i alt Fald, hvis der ikke gives noget for den — mener jeg ikke bør gives med for lang Frist. Der staar nok i de Bemærkninger, som ledsager Lovforslaget, at de Forhold, der hidtil har nødvendiggjort, at Nationalbanken foreløbig fritoges for Forpligtelsen til at indløse sine Sedler, stadig er til Stede, og jeg indrømmer, at de i nogen Grad er det, ligesom jeg er villig til en Forhandling om fortsat Uindløselighed, men jeg mener, at denne Forhandling bør forbindes med Forhandlinger om, hvorledes Bankens hele Stilling med Hensyn til Afgift til Staten skal være. Ellers tror jeg ikke, vi følger de Linier, som blev trukket op sidste Gang, Spørgsmaalet var til Behandling.

Jeg maa i øvrigt sige, at det har sin Interesse at se, at Ministeriet her fremsætter et Lovforslag, til hvis Begrundelse man ganske kort gør opmærksom paa, at de økonomiske Forhold, som tidligere har bevirket saa mange Lovindgreb, stadig bestaar. Der er dog altsaa eet Punkt, hvor Ministeriet mener, at de gamle Forhold stadig bestaar, og vi derfor maa fortsætte med den Lovgivning, vi har været inde paa. Jeg konstaterer det blot, fordi det staar i en vis Kontrast til den almindelige Politik, som kommer frem gennem Udtalelser fra Ministeriets Side om, at nu er alt forandret, alt er blevet nyt, intet ligner det gamle mere. Her har Ministeriet dog været saa heldigt at finde et Forhold, hvor det, formentlig med Overbevisning, kan fastslaa i Bemærkningerne til Lovforslaget, at de gamle Forhold stadig bestaar.

Schovelin: Jeg forstaaer meget vel, at den Anbefaling, som det ærede 5te tingvalgte Medlem (Dalsgaard) gav dette Lovforslag, ikke var en Tale for Hus og Arne. Selv om ogsaa i dette Tilfælde Floridor er Célestin og Célestin er Floridor — uden at jeg rigtig ved, i hvilke Relationer disse Betegnelser passer —, har det ærede Medlem talt som Landstingsmand og er i Overens-

stemmelse med sin tidligere Stilling, idet han altid har set med Mildhed paa den Uregelmæssighed i vort Pengevæsen, som dette Lovforslags Tilstedekomst betyder. Jeg synes nu, at virkelige Venner af Nationalbanken maa være meget betænkelige ved, at Landets Seddelbank saaledes Gang paa Gang — ja, jeg vil ikke bruge det Udtryk om dette Lovforslag, at det sætter en sort Kokarde paa Nationalbanken —, men at Banken derved faar Lov til i Strid med sine Forpligtelser i Henhold til Fundatsen ikke at indløse sine Sedler. Det er dog en betænkelig Prydelse at faa anbragt paa sit Hoved Gang efter Gang. Jeg maa i Overensstemmelse med den foregaaende Taler anmærke det besynderlige i, at man fra den høje Regerings Side øjensynlig har troet, at dette var en Ekspeditionssag: man forelagde et lille let Lovforslag, det gjaldt jo bare om at kræve Loven forlænget, og dette maatte kunne tænkes at gaa ganske glat. Jeg vil endogsaa pure benægte, at den Motivering, som er givet, er rigtig, nemlig at de Forhold, som nødvendiggjorde eller ønskeliggjorde det sidste Lovforslags Fremsettelse, stadig skulde være uforandrede til Stede. For det første er der i Mellemtiden kommet en Betænkning fra dette høje Landsting, og for det andet er der de dalende Valutakurser. Den ærede foregaaende Taler har allerede citeret denne Betænkning, og jeg maa maaske have Lov til at føje dertil endnu to Citater, nemlig: „Men det laa ganske udenfor Forudsætningerne, at Nationalbankens Sedler skulde være eller blive mindre værd end deres paalydende Beløb i Guld“ og: naar Staten nu alligevel „foretager et saadant Skridt“ — nemlig at forlænge Loven — „bør dette imidlertid af Nationalbankens Ledelse mødes med kraftige Bestræbelser for at forbedre Stillingen, saaledes at Sedlernes Indløsning med Guld snarest kan genoptages“. Siden da er der gaaet et halvt Aar, og Resultatet af denne Henstilling fra Landstingets Side er blevet det, at man nu kommer uden videre, som om det var en selvfølgelig Sag, og som om denne Betænkning aldeles ikke var skrevet, rent ekspeditions-mæssigt og forlanger Loven forlænget.

Den ærede foregaaende Taler var ogsaa inde paa det besynderlige i, at man fra Nationalbankens Side saa ganske har vendt det døde Øre til den Henstilling, man fra Landstingets Side — og jeg vil sige: enstemmigt fra Landstingets Side, fra alle Partiers Side i Tinget — rettede til Nationalbanken, da Loven sidst blev forlænget. Vi ved jo alle, det var Mening, at man i alt